

**Mieczysław Rodziewicz, Elżbieta
Rodziewicz, Grzegorz
Majcherek, Zsolt Kiss, Barbara
Lichocka, Wojciech Kołataj, Jan
Borkowski**

Aleksandria. Kom el-Dikka

Informator Archeologiczny : badania 18, 197

1984

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

wczesny Uruk, narzędzia obsydianowe i krzemienne, przędlik oraz liczne kości zwierząt. Nie stwierdzono żadnych pozostałości konstrukcji, jedynie w jednym z wykopów odkryto ślady ogniska.

2. Tell Rijim

Otworzono dwa wykopy o wymiarach 10 x 5 (wykop "A" we wschodniej części tellu, wykop "B" w części zachodniej). W wykopie "A" stwierdzono obecność czterech warstw stratygraficznych.

Warstwa I, do której należą dwa mury grubości 60 cm i 1 m, tworzące prawdopodobnie narożnik być może datowana na okres neosyryjski. W warstwie II odkryto ruiny domu z kamiennym żołądkiem drzwi zachowanym in situ, kamienną posadzką i "tannur" na zewnątrz. Z warstwy tej pochodzi terakotowa głowa znaleziona na posadzce. Warstwa II ze względu na występującą w niej ceramikę datowana jest na okres środkowoasyryjski - początek neosyryjskiego.

W warstwie III stwierdzono obecność muru kamiennego wraz z fragmentem posadzki glinianej. Większość znalezionej tutaj ceramiki reprezentuje typ Chabur. Warstwa IV charakteryzuje się występowaniem murów z cegły mułowej oraz ceramiki Niniwa V. W wykopie "B" stwierdzono występowanie dwóch warstw. W górnej warstwie wystąpiły ślady konstrukcji kamiennych (ich plan trudno na razie ustalić) oraz silnie przemieszana ceramika, w warstwie dolnej pozostałościom architektury kamienną towarzyszyła ceramika Chabur.

Na powierzchni tellu znaleziono neosyryjski cylinder z przedstawieniem klęczącego łuczniaka oraz łuczniaka jadącego na koniu, datowany na X-IX w. p.n.e.

3. Badania geomorfologiczne i powierzchniowa.

Prowadzone były przez prof. W. Chmielewskiego i dr. R.F. Mazurowskiego. Na obszarze 12 km² stwierdzono obecność 25 stanowisk, z których zebrano łącznie 359 obiektów kamiennych.

E G I P T

ALEKSANDRIA
Kow el-Dikka

Polska Stacja Archeologii Śródziemnomorskiej U.W. oraz Egipska Organizacja Starożytności w Kairze

Badania prowadzili: doc. dr hab. Mieczysław Rodziewicz - (kierownik misji); dr Elżbieta Rodziewicz, mgr Grzegorz Majcherek; doc. dr hab. Zsolt Kiss, dr Barbara Lichočka - archeologowie; mgr inż. arch. Wojciech Wołataj, dr inż. arch. Jan Borkowski - architekci.
Drugą sezon badań wspólnej misji polsko-egipskiej. Łącznie późnorzymskie.

Prace wykopaliskowe skupiały się w części zachodniej południowego portyku wielkich łaźni późnorzymskich oraz na terenie latryny łaźni, w części zachodniej domu. W tej części odsłonięto na całej powierzchni wielką latrynę z perystylem, obszującą łaźnię publiczną. Przebądano poziom użytkowania z VI-go w. n.e. W części zachodniej południowego portyku łaźni eksplorowano poziom tzw. "górną" nekropoli arabskiej z XII-XIII w. i odsłonięto poziom wcześniejszej nekropoli arabskiej z X w.

Prace rekonstrukcyjne zostały wykonane na terenie budowli teatralnej. Wzmocniono i uzupełniono mur zachodni ograniczający kompleks tej budowli oraz mur południowy przedsiönku "teatru". Jednocześnie wykonano zespół basenów zbierających wodę deszczową, dla ochrony budowli teatralnej, na zachód oraz na północ w/w budowli.

DEIR EL-BAHARI III
Świątynia Totmessa

Polska Stacja Archeologii Śródziemnomorskiej w Kairze

Prace prowadzone były pod kierunkiem doc. dr hab. Jadwigi Lipińskiej (Muzeum Narodowe w Warszawie). Udział wzięli: dr Irena Pomorska - egiptolog (Instytut Orientalistyczny UW), mgr mgr Hubert Górski, Danuta Michle, Joanna Akaszmit, Monika Dolinska, Joanna Wiercińska (egiptolog), Leonard Bartnik (konserwator), Edward Tarkowski (restaurator). Świątynia z XV w p.n.e.

Prace skoncentrowały się w dwóch kierunkach: 1. Studia archeologiczne nad reliefami pochodzącymi ze świątyni Totmessa III. 2. Techniczne prace przygotowawcze do rekonstrukcji zachowanych reliefów.

Wyniki ostatniego sezonu prac pozwalają stwierdzić, iż studia wkraczają w nowy etap, w którym wcześniej zestawiona korekta bloków łączy się ze sobą pozwalając odtworzyć układ dekoracji na wielu częściach ścian. W wielu wypadkach można też lokalizować poszczególne sceny na konkretnych miejscach zniszczonej świątyni.

Dokonano teoretycznej rekonstrukcji północnej ściany sali hypostylowej długości 26,4 m, z trzema wejściami. Odtworzono układ scen w dolnym pasie dekoracji, którą tworzyła seria scen